

În brațele lui

Colecție coordonată de
Virginia Costeschi

EROSOP

Jodi Ellen Malpas

În brațele lui

Traducere din engleză de
Cameia Chioc

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Derr Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Cana Desidănescu

Coperta:
Foto Studio
Foto copertă: Gulliver/Getty Images/ © Henrik Sorensen

Director producție:
Cristian Claudiu Giban

DTF:
Mirela Voicu

Corectori:
Irina Măcădoiu
Alexa Ficoi

Dezineeră OP a Bibliotecii Naționale a României
MALPAS, JOJI ELLEN
În brațele lui / Jodi Ellen Malpas, trad. din engleză de Camelia Găboș
București : Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0516-8
I. Găboș, Camelia (trad.)

821m

Titlu original: Beneath This Man
Autor: Jodi Ellen Malpas
Copyright © 2015 by Jodi Ellen Malpas

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

C.P. 16, Ghizdau 1, C.P. 0400, București
Tel.: +40 (0) 300 50 40. Fax: +4 0972 5 30 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Doamnelor mele

Mulțumiri

Rollercoaster-ul *Amantul* gonește din ce în ce mai repede, cu tot mai multe curbe, întorsături, suciri și răsuciri. Vreau să nu se oprească niciodată. Ca întotdeauna, recunoștința mea față de fiecare persoană care mi s-a alăturat pe parcurs este nemărginită.

Sunt în continuare în Al Nouălea Cer din Raiul Jesse.

Jodi

xxx

Capitolul unu

Abia am reușit să-mi adun puterile ca să mă duc azi la muncă. Sunt cinci zile de când l-am văzut ultima dată pe Jesse Ward. Cinci zile pline de agonie, vid și hohote de plâns.

De câte ori închid ochii, e acolo, iar imaginile se perindă fulgerător, trecând de la bărbatul frumos, sigur pe sine, care m-a luat cu totul pe sus, la creatura beată, găunoasă, plină de jigniri, care m-a distrus. Fără el mă simt pustie și desepreheată. M-a făcut să am nevoie de el și acum s-a dus.

În întuneric îi văd chipul și în tăcere îi aud vocea. Nu există scăpare. Nu sunt conștientă de ce se-nțămplă în jurul meu — orice sunet e un zumzet îndepărtat, orice imagine e o formă lentă și încetșată. Sunt în infern. Goală. Incompletă. Torturată necontenit.

L-am lăsat pe Jesse duminica trecută beat și furibund în apartamentul lui. N-am mai primit nicio veste de la el din ziua în care am plecat și l-am lăsat urlând și poticnindu-se prin casă. Nu tu telefoane, nu tu mesaje, nu tu flori... nimic.

Sam continuă să fie o prezență regulată, semidezbrăcată, acasă la Kate, dar știe că nu e cazul să deschidă subiectul Jesse cu mine. Își ține

10 În brațele lui

gura și păstrează o distanță respectabilă. Cred că e dureros să te aflu în preajma mea în perioada asta. Cum e posibil ca un bărbat pe care-l cunosc de numai câteva săptămâni să mă facă să mă simt în halul ăsta? Dar în acele câteva săptămâni cât l-am cunoscut am aflat că e pasional, temperamental și obsedat de control, însă și blând, afectuos și protector. Mi-e tare dor de acel Jesse. Dar nepricopsitul beat pe care l-am găsit în apartament nu era Jesse cel de care mă îndrăgostisem. Prefer de o mie de ori tot comportamentul lui enervant, obositor, în locul urâteniei în care se transformă Jesse atunci când e beat.

Se pare că recăderea lui Jesse era totalmente vina mea. M-a anunțat bolborosit că mă avertizase că aveau să fie consecințe dacă-l părăseam. Era adevărat. Doar că nu mi-a explicat ce fel de consecințe și de ce. Ar fi trebuit să insist să-mi dea detalii, dar eram prea ocupată să mă pierd cu totul în el. Îmi distrăgea atenția de la tot, eram orbită de dorință și mă înecam în pastunea lui. Nici prin cap nu mi-a trecut că avea să se dovedească a fi Domnul de la Conacul Sexului și, categoric, nu mi-a trecut prin cap că era alcoolic. Efectiv umblam cu ochii larg închiși.

Am noroc că am reușit să evit întrebările insistente ale lui Patrick legate de proiectul domnului Ward. Când în contul bancar de la Rococo Union au aterizat o sută de mii de lire din partea domnului Ward, am fost recunoscătoare până la lacrimi. Cu un avans atât de mare gata plătit, puteam să-l aburesc pe Patrick cu o călătorie de afaceri imaginară care-l reține pe domnul Ward peste hotare și din cauza căreia proiectul e pus în așteptare. Știu că va trebui la un moment dat să dau plept cu situația asta, dar deocamdată nu mă simt suficient de puternică și nici nu știu când o să fiu. Poate niciodată.

Biata Kate a încercat din răsuferi să mă scoată din gaura neagră în care m-am cufundat. A încercat să-mi ocupe timpul și mintea cu ore de yoga, cu băute la bar și cu decorări de torturi. Dar sunt mult mai fericită să zac în pal. Și în fiecare zi, negreșit, vine să mă scoată la prânz. Nu că aș putea să mănânc ceva. Mi-e greu să-mi înghit și saliva, darămite să încerc să trec mâncarea dincolo de nodul ce pare să se fi înșepenit pentru totdeauna în gâtul meu.

Singurul lucru pe care-l aștept cu nerăbdare zilele astea e plimbarea matinală. Nu dorm, așa că-mi vine relativ ușor să mă târăsc din pat la ora cinci în fiecare dimineață.

În aerul proaspăt, în liniștea dimineții, mă îndrept spre locul din Green Park unde m-am prăbușit epuizată în dimineața în care Jesse m-a târât pe străzile Londrei într-unul dintre maratoanele lui chinuioare. Stau acolo tăcută, smulgând câte-un fir de iarbă înrouat, până-mi amorțește fundul și se udă flească. Abia atunci sunt gata s-o iau încet înapoi, ca să mă pregătesc pentru o nouă zi fără Jesse.

Oare cât o mai pot ține așa?

Fratele meu, Dan, se întoarce mâine la Londra după vizita la părinți, în Cornwall. Ar trebui să aștept cu nerăbdare revederea, doar au trecut șase luni de când l-am văzut ultima dată, dar unde am să găsec, oare, energia ca să-mi pun pe chip masca fericirii?

Mobilul începe să urle de pe birou, smulgându-mă din visarea cu ochii deschiși și din bătutul aiurea cu creionul în masă. E Ruth Quinn. Mărât exasperată în sinea mea. Ruth e o clientă nouă și deja se dovedește a fi o provocare. M-a sunat marți și mi-a cerut să-i programez o întâlnire în aceeași zi. I-am explicat că eram ocupată și i-am sugerat că era posibil să găsim pe alicineva care s-o preia, dar a insistat că mă vrea pe mine. Până la urmă am căzut la înțelegere pentru o primă întâlnire, care întâmplător e azi. De atunci m-a sunat în fiecare zi ca să-mi amintească.

— Bună ziua, domnișoară Quinn, o salut cu lehamite.

— Bună, Ava, ce faci?

Întotdeauna mă întreabă, ceea ce e un gest draguț, să zicem. N-o să-i spun adevărul.

— Bine. Dumneavoastră?

— Da, da, bine, ciripește ea. Voiam doar să reconfirm întâlnirea noastră.

— La patru jumate, domnișoară Quinn, confirm din nou, a treia zi consecutiv.

Încep să cred că tariful meu e prea mic pentru proiectul ăsta.

— Minunat. Abia aștept!

12 În brațele lui

Închid și expir prelung, ca să mă calmez. Ce-o fi fost în capul meu când am decis să-mi închei ziua de vineri cu un client nou, și încă unul dificil?

Victoria intră ca o boare în birou, cu șuvițele lungi, blonde, revărsate pe umeri. Arată altfel. Arată... portocalie!

— Ce-ai făcut? Întreb, de-a dreptul alarmată.

Știu că nu am mintea tocmai limpede în momentul ăsta, dar nuanța pielii ei e imposibil de ralat.

Dă ochii peste cap și-și scoate oglinjoara din poșeta Mulberry ca să-și studieze chipul.

— Nu începe! mă avertizează. Am cerut un bronz ușor.

Își freacă fața cu un șervețel.

— Idioata a greșit sticla. Arăt ca pufuleții cu cașcaval!

Continuă să-și frece fața pufnind nervoasă.

— Trebuie să iei niște exfoliant și s-o tai la duș, o sfătuiesc, întorcându-mă spre calculatorul meu.

— Nu pot să cred că mi se întâmplă așa ceva! țipă ea. Drew mă scoate în seara asta în oraș. O s-o rupă la fugă când o să mă vadă așa!

— Unde vă duceți? Întreb.

— La Langan's. O să fiu confundată cu o Neica Nimeni. Nu pot să mă duc așa!

Chestia asta e o adevărată catastrofă pentru Victoria. Ea și Drew sunt împreună de numai o săptămână — încă o relație născută din nenorocirea în care s-a transformat viața mea. Mai lipsește să intre Tom pe ușă și să anunțe că se însoară. Egoismul mă împiedică să mă bucur pentru oricare dintre ei.

Sally, fata bună la toate a biroului nostru, iese grăbită din bucătărie și înțepenește când dă cu ochii de Victoria.

— Uau! Te simți bine, Victoria? Întreabă, iar eu zâmbesc în sinea mea când Sally îmi aruncă o privire alarmată.

Toate chestiile astea de înfrumusețare o depășesc complet pe Sally a noastră cea urâțică.

— Da! o repede Victoria.

Sally se retrage în zona sigură a dulapului cu papetărie, scăpând de iritarea Victoriei și de nefericirea mea.

— Unde e Tom? Întreb încercând să-i distrag Victoriei atenția de la criza bronzului fals.

Trănește oglinjoara pe birou și se răsucește pe călcăie către mine. Dacă aș avea energia necesară, m-ar pufni râsul. Arată oribil.

— E la doamna Baines. S-ar părea că încă nu s-a terminat coșmarul, pufnește nervoasă, ciufulindu-și pletele blonde ca să-i încadreze fața.

O las pe Victoria cu chipul ei fluorescent și mă holbez din nou timp la monitorul calculatorului. Abia aștept să se termine ziua ca să mă târasc în pat, unde nu trebuie să văd, să vorbesc sau să interacționez cu nimeni.

* * *

Ajung la fix la o casă uimitoare de pe Lansdowne Crescent, iar domnișoara Quinn îmi deschide ușa. Sunt total surprinsă — vocea ei nu se potrivește câtuși de puțin cu înfățișarea. O etichetasem drept o domnișoară bătrână de vârstă mijlocie, genul profesoară de pian, dar n-aș fi putut să mă înșel mai tare. E foarte atrăgătoare, cu păr lung și blond, ochi mari albaștri și piele albă, întinsă, și poarta o rochie neagră superbă și platforme mortale.

Zâmbește:

— Ești Ava, presupun. Intră, te rog.

Mă conduce într-o bucătărie oribilă, inspirată din stilul anilor '70.

— Uitați portofoliul meu, domnișoară Quinn.

Îi întind dosarul și-l ia nerăbdătoare. Are un zâmbet foarte cald. Poate m-am înșelat complet în privința ei.

— Spune-mi Ruth, te rog. Am auzit foarte multe despre realizările tale, Ava, spune răsfoind dosarul. Mai ales despre Lusso.

— A, da?

O spun pe un ton surprins, dar nu mă mir. Patrick a fost extrem de încântat de reacțiile primite de Rococo Union în urma publicității aduse de Lusso. Aș prefera să uit tot ce are legătură cu Lusso, dar e puțin probabil să pot.

14 În brațele lui

— Bineînțeles! Toată lumea vorbește despre el. Ai făcut o treabă excepțională. Vrei ceva de băut?

— Aș bea o cafea, mulțumesc.

Zâmbește și se apucă de preparat băuturile.

— Ia loc, te rog, Ava.

Mă așez și scot dosarul cu specificațiile clienților mei.

— Deci, cu ce te pot ajuta, Ruth?

Încep să râd și flutură lingurița în jur, arătând vag spre încăperea.

— Mai e nevoie să întreb? E hidoasă, așa-i? exclamă ea întorcându-se la cafea.

Adevărul e că da, dar n-am să mă apuc să icnesc oripilată la vederea aranjamentului maro cu galben, cu pereți de cărămidă aparentă.

Continuă:

— Evident că am nevoie de niște idei ca să transform monstrozitatea asta. Mă gândeam să sparg peretele și să fac o sufragerie spațioasă. Hai să-ți arăt!

Îmi dă cafeaua și-mi face semn să merg cu ea în camera următoare. Decorul e la fel de sinistru ca în bucătărie. Pare foarte tânără — poate să aibă vreo treizeci și cinci de ani — așa că presupun că nu s-a mutat de mult aici. Locul asta nu pare să fi fost atins de o bidinea în ultimii patruzeci de ani.

* * *

După o oră de discuții, sunt sigură că știu ce vrea Ruth. Are o viziune foarte clară asupra lucrurilor.

— O să schițez câteva idei de aranjamente, potrivite bugetului și ideilor tale, și ți le trimit împreună cu onorariul meu defalcat, îi spun la plecare. Vrei ceva anume fără de care nu concepi decorul?

— Nicidecum. Sigur, vreau toate facilitățile luxoase elementare pe care te aștept să le găsești într-o bucătărie.

Îmi întinde mâna și i-o iau politicoasă.

— Un frigider pentru vin, spune răsfoind.

— Absolut.

Zâmbesc crispat, fiindcă simpla pomenire a alcoolului îmi îngheață sângele în vene.

— Ținem legătura, domnișoară Quinn!

— Te rog, spune-mi Ruth! clatină ea din cap. Abia aștept, Ava.

* * *

Mă târâsc pe stradă spre casa lui Kate, sperând că nu-i acolo, ca să mă pot retrage în camera mea înainte să pornească iar în mistuinea „Să ridicăm Moralul Avei!”.

— Ava!

Mă opresc și-l văd pe Sam ieșit pe geamul mașinii lui, pe care-o conduce încet pe lângă mine.

— Salut, Samuel, spun zâmbind chinuit și-mi văd de drum.

— Ava, te rog din suflet să nu te alături prietenei tale malefice în Clubul „Hai Să-l Enervăm pe Sam!”. S-ar putea să fii obligat să mă mut.

Parchează și coboară din Porsche, apoi vine la mine pe trotuarul din fața casei lui Kate.

Arată la fel de degajat ca de obicei, cu pantalonii scurți ridicol de largi, un tricou cu Rolling Stones și părul șaten-cenușiu ciufulit în toate părțile.

— Scuze, te-ai mutat cumva permanent cu noi? Întreb, ridicând o sprânceană.

Sam are propriul lui apartament modern lângă Hyde Park, mult mai spațios, dar, fiindcă atelierul lui Kate e la parterul casei, aceasta insistă să stea la ea.

— Nu. Kate a spus că s-ar putea să ajungi acasă pe la șase. Speram să te prind.

Pare deodată teribil de agitat, ceea ce mă neliniștește cumplit.

— S-a întâmplat ceva? Întreb.

Îmi aruncă un zâmbet palid, care nu-i scoate la iveală gropițele din obraji.

— Mă tem că da. Trebuie să vii cu mine, Ava, spune încet.

— Unde?

16 Înbrațele lui

De ce se poartă așa de dubios? Nu e deloc genul lui Sam. De obicei e foarte relaxat și fără rețineri.

— Acasă la Jesse.

Probabil că vede expresia de groază de pe chipul meu, fiindcă face un pas spre mine cu o muiară rugătoare. Numai la auzul numelui lui mă cuprinde panica. De ce vrea să merg acasă la Jesse? După ultima noastră întâlnire, n-aș mai călca acolo decât târâtă cu forța, urlând și opunându-mă din răsuputeri. Nicio șansă să mă întorc în locul ăla — nici într-o mie de ani.

— Sam, nu cred.

Fac un pas înapoi, scuturând din cap. Am început să tremur din tot trupul.

Oftează și-și freacă de asfalt tălpile adidașilor.

— Ava, încep să mă îngrijorez. Nu răspunde la telefon și nimeni n-a mai auzit nimic de el. Nu știu ce să mai fac. Știu că nu vrei să vorbești despre el, dar au trecut aproape cinci zile. M-am dus la Lusso, dar portarul refuză să ne lase să urcăm. Pe tine o să te lase. Kate spune că-l cunoști. Nu poți să-l convingi să ne dea drumul să urcăm? Vreau doar să știu că e în viață.

— Nu, Sam. Îmi pare rău, dar nu pot, rostesc gătit.

— Ava, mi-e teamă să nu fi făcut vreo prostie. Te rog.

Simt că mă sufoc, iar Sam pornește spre mine cu brațele întinse. Nu mi-am dat seama că mă trageam înapoi.

— Sam, nu, te rog. Nu pot să fac asta. N-o să vrea să mă vadă și nici eu nu vreau să-l văd pe el.

Mă apucă de mâini și mă ține strâns lipită de el.

— Ava, nu ți-aș cere asta, zău că nu, dar trebuie să urc și să văd ce se întâmplă cu el.

Mi se prăbușesc umerii, înfrântă de îmbrățișarea lui, și din piept îmi scapă un suspin tăcut. Tocmai când credeam că nu mai am lacrimi.

— Nu pot să-l văd, Sam.

— Hei.

Se trage înapoi ca să se uite la mine.

17

— Nu trebuie decât să ne treci de portar. Asta-i tot ce-ți cer.
Îmi șterge o lacrimă răzleață și zâmbeste rugător.
— Nu intru, declar, cu stomacul făcut ghem de panică la gândul
revederii lui.
Dar dacă *a făcut o prostie*?
— Ava, du-ne doar până sus, la apartament.
Dau din cap și-mi șterg lacrimile ce mi se rostogolesc pe față.
— Mulțumesc.
Mă trage spre Porsche.
— Urcă. Ne întâlnim acolo cu Drew și John.
Deschide portiera din stânga și mă conduce înăuntru.
Urc și-l las pe Sam să mă ducă la Lusso, la docurile St. Katherine —
un loc unde am jurat să nu mă mai întorc vreodată.

Capitolul doi

Când Lusso apare la orizont, încep să respir precipitat. Rezist cu greu dorinței copleșitoare de a deschide portiera ca să sar din mașina aflată în mers. Sam se uită la mine cu o expresie clară de neliniște pe chipul lui drăgălaș, de parcă-mi simte intenția de a o rupe la fugă.

Odată parcați la porți, ocolește mașina ca să mă ajute să cobor și mă conduce ținându-mă bine până la intrarea pentru pietoni, unde ne așteaptă Drew.

E îmbrăcat în finetele lui obișnuite, tras la patru ace, cu părul negru perfect aranjat, dar nu mă mai face să mă simt stingherită. Însă sunt mai mult decât șocată când mă ia din mâna fermă a lui Sam și mă trage la pieptul lui, strângându-mă tare. E primul contact fizic pe care l-am avut vreodată cu omul ăsta.

— Ava, îți mulțumesc că ai venit.

Nu spun nimic, fiindcă habar n-am ce să spun. Sunt foarte îngrijorați pentru Jesse și mă simt vinovată, iar acum și mai panicată. Drew îmi dă drumul și-mi surâde liniștitor. Însă nu mă liniștește deloc.

Sam arată către șosea:

20 În brațele lui

— Uite-l și pe barosan.

Ne întoarcem și-l vedem pe John trăgând Range Roverul lui negru în spatele mașinii lui Sam și oprind brusc, cu scârțâit de roți. Își extrage trupul urtaș din mașină, își scoate ochelarii de soare și ne salută cu o înclinare din cap. E modul lui obișnuit de a te băga în seamă fără vorbe. Doamne, ce furios pare! Abia dacă i-am zărit o dată ochii până acum — de obicei sunt ascunși în spatele ochelarilor, chiar și noaptea sau în interior, dar acum soarele strălucește, așa că habar n-am de ce și i-a scos. Poate că vrea să știe toată lumea cât e de furios. Funcționează. Arată înspăimântător.

Trag adânc aer în piept și taster codul, apoi împing poarta și-i las pe băieți să intre. Mi-aș dori să nu fiu nevoită să merg mai departe de acest punct. Gentleman ca întotdeauna, Drew îmi face semn s-o iau înainte, așa că-mi îndemn picioarele să se miște și pornesc să traversez parcarea în tăcere. Văd mașina lui Jesse și observ că geamul e tot spart. Stomacul mi se strânge când intrăm în foaietul de marmură de la Lusso, a cărui tăcere e tulburată doar de tropăitul pașilor noștri. Încep să mi se răsucească măruntaiele și mi se accelerează respirația. Așa de multe lucruri s-au întâmplat aici... Lusso a fost prima mea realizare majoră în design. Prima mea partidă de sex cu Jesse s-a întâmplat tot aici, la fel și ultima mea întâlnire cu el. Totul a început și s-a terminat aici.

Când ne apropiem, Clive ridică ochii de după imensa recepție curbată, din marmură, arătând clar ca un om sătul până peste cap.

— Clive, spun cu un zâmbet forțat.

Mă măsoară din priviri întâi pe mine, apoi pe cele trei ființe amenințătoare care mă însoțesc, după care ochii îi poposesc iar asupra mea.

— Bună, Ava. Ce mai faci?

— Bine, Clive. Îi mint. Tu?

— Și eu.

E precaut, fără îndotala consecința celor câteva ciocniri aprinse cu cei trei bărbați care mă escortează. Judecând după felul rece în care m-a întâmpinat, experiențele respective n-au fost deloc plăcute.

— Clive, ți-aș fi tare recunoscătoare dacă ne-ai lăsa să urcăm la apartamentul de lux ca să vedem ce e cu Jesse.